

ויעש אלהי"ם את הרקיע ויכדל וכו' (בראשית א' ט), הכא לית מיא מסטרא דמסאבו, אלא מיין מסטרא דשמאלא הוּוּ בעאן לאתגברא, ומיין מסטרא דימינא הוּוּ בעאן לאסתלקא עלייהו, עד דאלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלפא, ואלין אמרין אנן בעינן למהוי קדם מלפא, עד דאתא עמודא דאמצעייתא ואעיל שלם בינייהו, וקשיר לון ואתעביד שקל (ג"א שלום) בינייהו, ודא מחלוקת לשם שמים, פגון לאה ורחל, דדא בעא לאתחברא בבעלה, ודא בעא לאתחברא בבעלה, ונטיל לון יעקב וקשיר לון ביה (ד' ע"ב) לתרוייהו, פגין דהוה קא מחשבת לאה בלפה אם יעקב נטיל לאחתי נטיל לי עשו חייבא, והכי קא חשיבת רחל פגוונא דא, פגין דא קודשא בריך הוא יהיב לון ליעקב תרוייהו, ושזיב לון מהוה חייבא, ואתחברו בצדיקא.

ויעש אלהי"ם את הרקיע ויכדל וכו', כאן אין מים מצד השמאל היו אלא שהמים שמצד השמאל היו רוצים להתגבר, והמים שמצד הימין היו רוצים להתעלות עליהם, עד שאלו אומרים אנו רוצים להיות לפני המלך, ואלו אומרים אנו רוצים להיות לפני המלך, עד שבא העמוד האמצעי והכניס שלום ביניהם, וקשר אותם ונעשה שקל (שלום) ביניהם, וזו מחלוקת לשם שמים, כמו לאה ורחל, שזו רוצה להתחבר עם בעלה וזו רוצה להתחבר עם בעלה, ונטל אותן יעקב וקשר אותן בו את שתיהן, משום שהיתה מחשבת לאה בלפה, אם יעקב נושא את אחותי, נושא אותי עשו הרשע, וכך רחל חשבה כמו כן, משום זה הקדוש ברוך הוא נתן את שתיהן ליעקב, והציל אותו מאותו הרשע, והתחברו עם הצדיק.

אמר רבי אלעזר: אבא, יום אחד הייתי בבית המדרש, ושאלו החברים, מה זה שאמר רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו לאבני שיש טהור, אל תאמרו מים מים, שמא תסכנו עצמכם, שנאמר דבר שקרים לא יפון לנגד עיני? [ג"א. קם זקן הזקנים, עתיק העתיקים, ואמר: רבי רבי, מה הוא שאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו בעצמכם, זהו שכתוב דבר שקרים לא יפון לנגד עיני, הרי כתוב (בראשית א' ו) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, ועוד מים עליונים ומים תחתונים יש שם, למה אמר אל תאמרו מים מים? אמר לו המנורה הקדושה: זקן הזקנים, לך נאה לגלות הסוד הזה, שאין החברים יכולים לעמוד בו על בריו. אמר לו זקן הזקנים: רבי רבי, מנורה הקדושה, בודאי אבני שיש טהור ה' י' שהן אחר יו"ד עליונים מן א, והשניה יו"ד תחתונה ממנורה, וכאן אין טמאה אלא אבני שיש טהור, ואין הפרשה בין מים למים, שהכל יחוד אחר, שאלו הם

אמר רבי אלעזר אבא, יומא חדא הוינן בבי מדרשא, ושאלו חבריא מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו עצמכם, שנאמר (תהלים קא ז) דובר שקרים לא יפון לנגד עיני, (ג"א קם סבא דסבין עתיקא דעתיקין, ואמר רבי רבי מאי ניהו דאמר רבי עקיבא לתלמידוי כשתגיעו לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים שמא תסכנו בעצמכם, חדא הוא דכתיב דובר שקרים לא יפון לנגד עיני, הא כתיב (בראשית א' ו) יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים, ועוד מים עליונים ומים תחתונים אית תקון, למה אמר אל תאמרו מים מים, אמר ליה בוצינא קדישא, סבא דסבין לך יאות לגלגא רזא דא, דלית חבריא יכלין לקוימא ביה על בורייה, אמר ליה סבא דסבין, רבי רבי בוצינא קדישא, בודאי אבני שיש טהור אינון י' י', דאינון חד יו"ד עלאה מן א, ותנינא יו"ד תתאה מינה,

מצד של עין החיים, שהוא ו באמצע של א, שנאמר
בו ולקח גם מעין החיים ואכל וחי לעלם, אבל האילן
של עין הדעת למטה. בין כך הגיה זקן
הזקנים, עתיק העתיקים, יורד
ואומר להם: חכמים, במה
עסקתם? אמרו לו: ודאי בזה
שאמר רבי עקיבא לתלמידיו,
כשתגיעו לאבני שיש טהור אל
תאמרו מים מים. ואמר להם:
ודאי סוד עליון יש כאן, והרי
פרשוה בלשיבה העליונה, וכדי
שלא תטעו נודתי אליכם, כדי
שיתגלה הסוד הזה ביניכם,
שהוא סוד עליון טמיר מבני
האדם (הדור).

בנדאי אבני שיש טהור הן י י,
שמהם יוצאים מים זפים, והם
רמוזים באות א, בראש ובסוף י
י, ו' שהוא נטוי ביניהם, הוא עץ
החיים, מי שאוכל ממנו, וחי
לעלם.

ואלו שני היודים הם רמוזים
בויצר, והם שתי יצירות, יצירה
של עליונים ויצירה של
תחתונים, והם חכמה בראש
וחכמה בסוף, תעלומות חכמה,
ודאי הם תעלומות מהחכמה
העליונה (שהיא) תחת הכתר
העליון.

והם כנגד שתי עינים, שבהם שתי
דמעות יורדות לים הגדול, ולמה
ירדו? משום שהתורה, משני
לוחות הללו היה מוריד משה
לישראל, ולא זכו, ונשברו ונפלו,
וזה גרם לאבדן של בית ראשון
ושני, ולמה נפלו? משום שפרח
מהם ו', שהיא ו' מן ויצר.

ונתן להם אחרים מצד של עץ
הדעת טוב ורע, שמשם נתנה
תורה באסור והתר, מימין חיים
ומשמאל מיתה, ומשום זה אמר
רבי עקיבא לתלמידיו, כשתגיעו
לאבני שיש אל תגידו מים מים,
ואל תהיו שוקלים אבני שיש

והבא לית טומאה אלא אבני שיש טהור, ולית הפרשה בין מים
למים, הכלא יחודא חדא, דאלין אינון מסטרא דאילנא דחי דאיהו
ו באמצעיתא דא, דאתמר ביה ולקח גם מעין החיים ואכל וחי
לעולם, אבל אילנא דעץ הדעת לתתא). אדדכי הא סבא
דסבין עתיקא דעתיקין קא נחית ואמר לון,
רבנן במאי עסקיתו, אמרו ליה ודאי בהאי
דאמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו לאבני
שיש טהור אל תאמרו מים מים, ואמר לון
ודאי רזא עלאה אית הכא, והא אוקמוה
במתיבתא עלאה, ובגין דלא תטעון נחיתנא
לכון, בגין דיתגלי רזא דא ביניכו דאיהו רזא
עלאה טמירא מבני נשא (נ"א דרא).

בנדאי אבני שיש טהור אינון י י,
מיין דכין נפקין, ואינון רמיזין באת
א רישא וסופא י י, ו' דאיהו נטוי ביניהו
איהו עץ חיים, מאן דאכל מגיה וחי לעולם.
ואלו תרין יודין אינון רמיזין בויצר,
ואינון תרין יצירות יצירה דעלאין
ויצירה דתתאין, ואינון חכמה בראש וחכמה
בסוף, תעלומות חכמה, ודאי אינון תעלומות
מחכמה עלאה (דאיהו) דתחות כתר עלאה.

ואינון לקבל תרין עינין, דבהון תרין דמעין
נחתין בימא רבא ואמאי נחתו, בגין
דאורייתא מתרין לוחין אלין הוה משה נחית
לון לישראל, ולא זכו ואתברו ונפלו, ודא
גרים אבודא דבית ראשון ובית שני, ואמאי
נפלו, בגין דפרח ו' מיניהו דאיהו ו' מן
ויצר.

והיב לון אחרנין מסטרא דעץ הדעת טוב
ורע, דמתמן אתיהיבת אורייתא
באסור והתר, מימינא חיי ומשמאלא מיתה,
ובגין דא אמר רבי עקיבא לתלמידיו כשתגיעו
לאבני שיש טהור אל תאמרו מים מים, ולא